

In rouw...

Scholen aan de Durme

extra Nieuwsbrief december 2014

Beste lezer

In deze "donkerste tijd" van het jaar komen herinneringen (van de voorbije maanden en jaren) ons spontaan voor de geest... We moesten 3 collega's uit ons midden laten gaan, in precies één maand tijd. Een moeilijke tijd voor velen, voor collega's, leerlingen, vrienden, familie... We willen hen in dit nummer en in deze Kersttijd dankbaar herinneren, en weten dat velen dat zullen blijven doen... nog lang. Dag Rolf, Jan en Patrick... Rust in vrede!

Rolf De Ryck
5 juni 1956 -
27 oktober 2013

SLC - Lokeren

Jan Baeyens
11 januari 1958 -
17 november 2013

VTI - Lokeren

Patrick Cardon
20 april 1955 -
26 november 2013

OLVI-PIUSX, Zele

Rolf De Ryck

5 juni 1956 - Calpe, 27 oktober 2013

Op 27 oktober, eerste zondag van de herfstvakantie, overleed, heel plots, tijdens een fietstochtje, collega en leraar Rolf De Ryck. Het trieste nieuws werd op ongeloof onthaald in de ruime collegegemeenschap, bij collega's, leerlingen, oud-leerlingen. Hoe kon dat nu? Een vingerknip, en alles voorbij? Verbijstering maakte snel plaats voor verdriet en gemis.

Rolf was in 1980 afgestudeerd als licentiaat Germaanse filologie, met een scriptie over Hugo Claus, een auteur die hem altijd na aan het hart heeft gelegen. In september van dat jaar kon hij (tot februari 1981) bij ons aan de slag als leraar Engels, in het bevallingsverlof van oud-collega Lieve Smet. Na zijn legerdienst gaf hij nog een half jaar deeltijds les in het Sint-Jozef-Klein-Seminarie in Sint-Niklaas, en het Anna Piersinstituut in Beveren. In 1982 haalde toenmalig superior Paul Van Paepegem hem terug naar het Sint-Lodewijkscollege, voor een opdracht Engels en Nederlands in de derde graad. In 1984 kwam daar nog esthetica bij. Vele jaren schreef hij voor Het Nieuwsblad, organiseerde hij quizzes en was hij actief in het verenigingsleven van 'zijn' Temse. Hij verdiepte zich in de wereld van de strips (hij was een groot verzamelaar, en kenner van vooral het werk van Willy Vandersteen), en schreef er enkele boeken over. Op school nam hij vrij snel het hoofdredacteurschap van het Informatieblad op zich, en dat tot 2007, meer dan twintig jaar. Hij droeg zijn hele schoolcarrière het filmforum voor de derde graad, eerst samen met Herman Fierens, daarna met ondergetekende. Zijn kennis van literatuur was groot, zijn lessen inhoudelijk rijk, zijn eisen aan leerlingen hoog. Hij lachte graag, vaak niet zonder spot. Voor dit blad schrijven wou hij niet meer, maar in elk nummer leverde hij – vanuit zijn ruime vertrouwdheid met poëzie – een passend gedicht voor de openingsbladzijde aan. We zullen hem missen, dat staat vast, om vele redenen en voor vele zaken, en zullen hem altijd gedenken in spreken, in lachen, zoals hij zelf graag deed, en in zwijgen.

Alain Debbaut

Achter je indrukwekkende verschijning zat een goed hart. Ik heb dat vanaf het begin van mijn college-loopbaan mogen ervaren. Onze gesprekjes (bij de soep of elders) gingen af en toe veel verder dan het uitwisselen van informatie onder collega's van dezelfde vakgroep of redactieraad. Toen ik het nieuws deze namiddag telefonisch vernam stond ook voor mij de wereld stil. Ik kan het nog altijd niet geloven. De voorbije week nog vroeg je mij hoe het met me ging. Toen ik daarop reageerde met de bedenking dat ik toch veel te weinig gefietst had de voorbije weken zag ik weer de o zo vertrouwde pretoogjes. Jij plaagde mij wat door te zeggen dat ik alleen maar bij mooi weer op de koersfiets sprong of dat ik altijd 100km of meer wou gaan rijden. Jij zei dat je met een uur of anderhalf uur fietsen per sessie al tevreden was... Ik hoop dat je ook op je laatste fietstocht nog volop hebt kunnen genieten van deze heerlijke bezigheid, Rolf.

Voortaan mag je met me mee op de fiets: op mijn linkerschouder mijn tijdens een wielervedstrijd verongelukte oom en jij op mijn rechterschouder of omgekeerd. Zo houden jullie beiden mij perfect in evenwicht... Bedankt voor alles, Rolf.

Marc De Wilde

HERFST

**Het licht liep voor me uit vandaag.
Mijn schaduw volg ik morgen.**

**En nu,
onder de lindebomen,
met rondom nacht,
valt uit het maanlicht
soms een blad
verloren.**

Onzichtbaar dicht bij mij.

(+ 28 oktober 2013, de eerste dag van de wintertijd)

Herman Fierens

Als één van de jongsten van de vakgroep viel ik gemakkelijk ten prooi aan je schalkse opmerkingen, die ik hoe langer hoe meer met een kwinkslag kon weerleggen en je apprecieerde dat ook, toonde je ook trots dat ik je van weerwoord durfde dienen. Het was alsof de 'aaah Klaartje' elke morgen in de leraarskamer een teken was van verstandhouding tussen de jonge en de oudere garde... Toen we onlangs allebei samen naar de A-blok liepen, kwam het tot een goed gesprek en je liet niet na om me met raad bij te staan bij moeilijke levensvragen en liefdeskwesties, en dat op een vaderlijke manier... En nu ben je er niet meer.

Ik ga je missen, Rolf. En verdomd hard.

Klaartje Vermassen

Jan Baeyens

11 januari 1958 - 17 november 2013

Het voelt vreemd aan om te schrijven in wat we de verleden tijd noemen. Misschien hoeft dat helemaal niet. Het zou betekenen dat je verdwenen bent en dat is wel het laatste wat we willen geloven. Misschien ben je, zoals je collega Luc Maes het zo mooi schrijft, gewoon maar naar de overkant: *In alle stilte heb je de trossen losgelaten. Je wind nam je voorzichtig mee naar de ruime zee. Geen golfje heeft je aangeraakt, geen boot of haven heeft je zien vertrekken. Zeil nu maar die grote overtocht die je altijd wou doen naar de horizon in avondlicht.*

Ongeloof en verwarring maken nu langzaam plaats voor dankbaarheid. Dankbaar omdat we jou hebben mogen kennen, een uniek voorrecht. Dankbaar om die vele mooie momenten dat we samen mochten lachen, plagen, bezorgd zijn. Dankbaar omdat je je dag in dag uit zo onvoorwaardelijk gaf voor onze school. Nooit was iets te zwaar of te veel voor jou, Jan. Duizendmaal dankjewel daarvoor.

Stephan Beirnaert

Begin jaren '80 startte je aan het VTI en in die jaren reden we af en toe samen naar school. Je schalkse humor was nooit ver weg en toen ik naar Wetteren verhuisde, noemde je mij een halve Wetteraar. Dat was altijd al een spanningsveld: het dorp Schellebelle tegen de verstedelijkte gemeente. Later studeerde je in Antwerpen, maar ondertussen bleef je je voor vele dingen inzetten. Je trouwde met Els en kreeg twee dochters.

Voor technische ondersteuning of andere zaken konden we altijd op je rekenen. Je stond telkens klaar om iemand te helpen. Dat was op school ook zo: je was bezorgd over het reilen en zeilen van de school en de afdeling IICT. Je bleef actief en vond voortdurend nieuwe uitdagingen.

Je was zeker niet alleen bezig met je lessen, je had ook oog voor de maatschappelijke evoluties. Je stap naar de politiek zette je vooral vorig jaar. Je werd meteen verkozen voor de gemeenteraad in Wichelen.

Bovendien fietste je naar je werk. Dat was niet altijd low profile en het mondde uit in je deelname aan de VLOT!-wieleractiviteiten. Op sportief vlak zette je je nog voor meerdere dingen in: ofwel jij, ofwel Els speelde mee met de VTI-volleybalploeg, je was lijnrechter bij een voetbalwedstrijd voor Broederlijk Delen ... Initiatieven opstarten en evenementen organiseren was jouw dada.

Jan ... je was er dikwijls voor een korte of lange babbel. Het is bijna onwezenlijk om zo plots afscheid te moeten nemen. Voor een einde zijn er geen woorden. Of toch? Vaar wel en tot ziens!

Luc Bontinck

Jan,

Als onze ICT-afdeling een auto was geweest, dan hielden drie paar handen het stuur vast, de wielen in de juiste richting.

Jouw voet steevast op het gaspedaal, voluit op de rechte stukken.

Dan duwde ik regelmatig op de rem om niet uit de bocht te vliegen.

Af en toe reden we verloren, maar steeds vonden we de juiste weg.

Jouw voet is nu van het gaspedaal, de motor is afgeslagen.

We staan nu op de pechstrook van het leven...

Vaarwel.

Wim Baert

***Als een schip achter de kim zeilt,
is het niet weg,
je kan het alleen niet zien.***

Je koos ervoor om voor eeuwig zachtjes te drijven op de golven van de zee. Wie in de toekomst op blote voeten langs de kustlijn in de branding wandelt, zal jou voelen. Zien we aan de horizon een zeilboot die met de ondergaande zon verdwijnt, dan zullen we ongetwijfeld naar elkaar eens wuiven. Kijken we in de donkerste nacht naar de sterren, dan zullen we jou onmiddellijk herkennen in de helderste. Jan, wij kunnen enkel maar verder in het geloof dat je ons niet loslaat. Het ga je goed. Vaar wel!

Patrick Cardon

20 april 1955 - 26 november 2013

Maandag op de speelplaats informeerde een leerling spontaan naar de gezondheid van meneer Cardon, dat zegt veel over de band die hij had met zijn leerlingen, ook zij waren met hem begaan. Wij hadden toen geen enkel vermoeden dat hij op dat moment al zo verzwakt was.

Vorige dinsdag waren we dan ook allemaal met verstomming geslagen toen we 's middags het overlijden van Patrick vernamen.

Begin november vorig jaar moest onze collega noodgedwongen de school plots verlaten omdat hij zich niet goed voelde, maar niemand had toen gedacht dat hij nooit meer zou terugkeren en dat we vandaag hier samen zouden zijn op zijn uitvaart. Eind augustus geloofde hij er zelf nog sterk in dat hij in de loop van dit schooljaar zijn geliefd vak muziek weer zou kunnen onderwijzen, maar het heeft niet mogen zijn.

Patrick zette zijn eerste stappen in onze school als dirigent van het muzikaal ensemble Allegro, hij was de bezielde en bezielende dirigent die de kans gaf aan leerlingen en oud-leerlingen om onder zijn gedreven leiding te musiceren en op te treden – al dan niet met de Minnezangers en Koreo Piko of in vieringen allerhande.

Heel vlug werd hij ook aangeworven als muziekleraar. Lange tijd was hij de enige muziekleraar die al van in de eerste graad alle leerlingen onder zijn hoede kreeg in zijn een eigen vaklokaal, zijn eigen biotoop. Zelfs tijdens de middagpauze vertoefde hij daar graag om ongestoord te kunnen genieten van zijn krant. Hij was onmiskenbaar een zeer getalenteerd muzikant, een primus die zijn passie boeiend kon overbrengen, al was zingen op school niet zo aan hem besteed. Hij legde graag zijn eigen klemtonen en wilde zeker aan bod laten komen wat hij zelf mooi en belangrijk vond, meer en soms anders dan wat leerplannen kunnen bevatten, maar doorleefd en op een unieke manier.

Patrick was een muziekkunstenaar en die laten zich niet zo graag strak begrenzen en die houden niet van lange vergaderingen, van veel formulieren en documenten. Hij had over onderwijs en maatschappij vaak een uitgesproken mening waar hij altijd recht voor uitkwam, maar altijd met respect voor wie anders dacht. Je wist altijd wat je aan Patrick had, wat hij dacht, zonder veel franjes, het was altijd zeer duidelijk en eerlijk.

Dat maakte ook zijn omgang met de leerlingen zo bijzonder. Ook zij wisten zeer goed waar hij voor stond en wat hij van hen verwachtte. Het was opvallend hoe hij als leerkracht die slechts een uurtje in de klas kwam zo goed de leerlingen kende. Op klassenraden waren we daar heel dikwijls getuige van, ook daar viel op dat hij zeer genuanceerd over de leerlingen sprak, altijd had hij oog voor het positieve. Hij ging zeer geduldig met hen om, zij waardeerden dat sterk, hierin was hij een voorbeeld.

Enkele jaren geleden kende Patrick een moeilijke periode. De familie en de collega's maakten zich grote zorgen, maar Patrick herstelde en de melodie van zijn leven werd weer milder. Met vernieuwd enthousiasme en meer zorg voor zijn eigen gezondheid ging hij opnieuw aan het werk. Naast muzikale opvoeding kreeg hij ook enkele uren voor studie- en huiswerkbegeleiding. Dit lag volledig in de lijn van zijn zorgzame omgang met de leerlingen. Hij deed dat echt zeer graag en uitstekend. Zijn geduld, zijn luisterbereidheid, zijn onderwijsonderwijservaring waren troeven die hij tenvolle uitspeelde om leerlingen bij wie het niet zo goed vlotte vooruit te helpen. Zij en wij zijn hem daar dankbaar voor.

Beste Patrick,

je was een goed collega, een authentiek leraar. De leerlingen en oud-leerlingen, de collega's en oud-collega's koesteren veel mooie herinneringen en zijn dankbaar voor je inzet, voor de samenwerking en voor zoveel deugddoende momenten.

Je levensmelodie is stilgevallen, maar wij bidden en geloven dat je nu kunt genieten van hemelse klanken bij de Vader.

Rust zacht.

Hugo Schiettecat